

BÀI HỌC CỦA TRÒ THANH

TRÒ Thanh và trò Thao là anh em ruột với nhau, con của ông bà Tiến ở một làng kia. Thường ngày anh em cắp sách đến trường để học. Nhưng tánh-y trò Thanh hay lười-biếng, kiếm chuyện để đi chơi; còn trò Thao đầu nhỏ, song có tánh siêng-năng, ham học, nhưt là siêng đi nhóm nhà-thờ và học trường Chúa-nhứt lắm.

Có một ngày Chúa-nhứt kia, nhằm kỳ lễ, trò Thanh xin phép cha mẹ để trò ở nhà, vì lễ này thầy giáo của trò cho nghỉ có bốn ngày mà buộc phải học nhiều bài-vở lắm. Nếu đi, sợ học không kịp. Còn trò Thao thì sáng sớm thức dậy, lo sửa-soạn áo-quần sạch-sẽ để đi nhà-thờ, và sau cũng muốn gặp anh em bạn trong trường Chúa-nhứt nữa. Dầu mẹ trò khuyên ở lại nhà với anh cho có bạn, nhưng trò quyết-định cứ đi, không chịu ở nhà.

Khi ông bà Tiến và trò Thao lên một chiếc xe ngựa đi rồi, thì trò Thanh ở nhà cũng lấy bài-vở ra học, như đều đã xin phép với cha mẹ. Trong lúc trò Thanh ngồi học, bỗng đứng chó sủa ngoài rào; trò vội-vàng đứng dậy, chạy đi xem, té ra không ai đâu lạ, ấy là ba bạn học của trò đến. Trò liền tiếp-rước ba bạn vào trò-chuyện, chơi-bời trong một lúc rất lâu. Ba bạn rủ trò Thanh ra hái trái điều ăn chơi, thì Thanh vui lòng ra leo lên cây, hết hết nhánh này sang cành nọ để tìm những quả chín để dâng các bạn trò. Nhưng cây đó có một cành khô mà trò Thanh không thấy, chỉ bươn-bả riết lên để hái quả chín ở trên cao. Trong lúc trò Thanh đưa tay níu cành ấy, thì cành liền gãy, trò Thanh sảy chơn

roi xuống đất rất nặng, phải chết giắc.

Lúc ấy các bạn trò thấy vậy, sợ-hãi, liền bỏ chạy tuôn ra về, chỉ một mình Thanh nằm dài trên đất, dưới gốc cây điều ấy. Cũng may lúc ấy ông bà Tiến và trò Thao về, bước vô rào thì thấy Thanh nằm dài bên gốc điều, rên-la rầm-rĩ. Ông bà thấy vậy, liền chạy lại xem, thì biết ra trò Thanh đã té cây, u đầu, xẻ tai, trầy cả mình và rướm máu. Cha trò liền ẵm vô nhà, chạy thuốc-thang trong bốn ngày mà chưa lành hẳn. Qua ngày sau tựu trường vào học, thì Thanh cũng rần ôm sách-vở cùng em, là Thao, vô trường. Khi vào lớp học, thầy giáo bảo Thao đọc bài học thuộc lòng, thì Thao đứng dậy đọc rất thông. Đến khi bảo Thanh, thì Thanh chỉ đứng biện chứng té cây bị đau không đọc được; thầy bèn quở-trách, rầy-la và phạt trò bảy ngày ở lại.

Khi tan học về nhà, tối nhóm gia-đình lễ-bái, thì cha trò cũng nhắc lại cho trò nghe lời Chúa dạy ở Xuất 20: 8-11 và Phục 5: 12-15: — «Hãy nhớ ngày nghỉ để làm nên ngày thánh... Người chớ làm công-việc chi hết.» Rồi cha trò nói:

—Hôm nay con đau, cha mẹ chưa dạy con, e con quên chẳng! Nay con mạnh rồi, cha khuyên con từ nay về sau con phải siêng-năng đi nhà-thờ trong ngày Chúa-nhứt mà thờ Chúa luôn như em con vậy, thì chắc sẽ được bình-an. Vả, Chúa sẽ soi-sáng cho con cũng học mau giỏi nữa. Phải chi con đi nhà-thờ bữa kia, thì con đâu có té đau như thế, khỏi bị thầy giáo quở-la, mà chắc con cũng được thưởng tranh, ảnh tại trường Chúa-nhứt như

em con nó được hai tấm tranh và mười ảnh nhỏ.

Khi trò Thanh nghe cha dạy-dỗ, khuyên-lơn vừa xong, bèn cảm-dộng, ăn-năn, cúi đầu cầu-nguyện, xưng tội với Chúa, xin lỗi với cha mẹ, quyết từ

nay trở đi vâng lời Chúa và cha mẹ, cứ siêng-năng nhóm ngày Chúa-nhật để thờ Chúa. Rồi cả nhà vui-mừng đứng dậy hát ngợi-khen Chúa, cầu-nguyện bài chung rồi giải-tán. — *Mme Phan-văn-Phùng, Tourane.*